

VE SVĚTLE NEBO VE STÍNU

POVÍDKY INSPIROVANÉ OBRAZY
EDWARDA HOPPERA

JEFFERY DEAVER
STEPHEN KING
MICHAEL CONNELLY
LEE CHILD
JOYCE CAROL OATESOVÁ
MEGAN ABBOTTOVÁ
JILL D. BLOCKOVÁ
ROBERT OLEN BUTLER
NICHOLAS CHRISTOPHER
CRAIG FERGUSON
JOE R. LANSDALE
WARREN MOORE
KRIS NELSCOTTOVÁ
JONATHAN SANTLOFER
JUSTIN SCOTT
GAIL LEVINOVÁ
LAWRENCE BLOCK

SESTAVIL
LAWRENCE
BLOCK

RÁNO NA CAPE CODU
Cape Cod Morning

**VE SVĚTLE
NEBO VE STÍNU**

**POVÍDKY INSPIROVANÉ OBRAZY
EDWARDA HOPPERA**

SESTAVIL

LAWRENCE BLOCK

PŘELOŽIL ZDÍK DUŠEK

Úvodní ilustrace: reprodukce obrazu *Cape Cod Morning*, 1950.
(86,7 x 102,3 cm)

Dar Sara Roby Foundation, Smithsonian American Art
Museum (Smithsonovo muzeum amerického umění).

Otištěno se svolením Smithsonianova muzea amerického
umění, Washington, DC/Art Resource, New York.

Copyright © 2016 Lawrence Block

Translation © Zdík Dušek, 2016

Czech edition © Metafora, 2017

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-523-4

OBSAH

PŘEDMLUVA: NEŽ ZAČNEME...

Lawrence Block

DÍVČÍ SHOW

Megan Abbottová

CAROLININ PŘÍBĚH

Jill D. Blocková

SOIR BLEU

Robert Olen Butler

PRAVDA O TOM, CO SE STALO

Lee Child

POKOJE U MOŘE

Nicholas Christopher

NOČNÍ PTACI

Michael Connelly

INCIDENT Z 10. LISTOPADU

Jeffery Deaver

POSTARAT SE O PŘÍTELE

Craig Ferguson

HUDEBNÍ SALONEK

Stephen King

PROMÍTAČ

Joe R. Lansdale

KAZATELOVA SBÍRKA

Gail Levinová

KANCELÁŘ V NOCI

Waren Moore

ŽENA V OKNĚ

Joyce Carol Oatesová

ZÁTIŠÍ 1931

Kris Nelscottová

NOČNÍ OKNA

Jonathan Santlofer

ŽENA NA SLUNCI

Justin Scott

PODZIM V BUFETU

Lawrence Block

PŘEDMLUVA

NEŽ ZAČNEME...

Edward Hopper se narodil 22. července 1882 v newyorském Upper Nyacku a zemřel 15. května 1967 ve svém ateliéru nedaleko od Washington Square v New York City. Vedl zajímavý život, ale není mým úkolem ho zde vyprávět. Těm, kteří vládnou angličtinou, doporučuji třeba životopis *Edward Hopper: An Intimate Biography* od Gail Levinové.

(Gail, která rovněž redigovala souborný Hopperův katalog, je jednou z našich přispěvatelek. Její povídka *Kazatelova sbírka* vypráví beletristickou formou mimořádnou, málo známou epizodu z konce umělceho života, kterou Gail zná z první ruky.)

Ale to odbočuji, a patrně ne naposledy. Dovolte, abych vám prozradil něco málo o nápadu, který odstartoval práci na téhle knize, a o tom, jak se pro ni podařilo získat tak významná jména.

Během let jsem publikoval mnohé o psaní i o zrodu inspirace, takže byste asi čekali, že vám budu schopný prozradit zdroj této konkrétní myšlenky. Jenže nejsem. Prostě se objevila – námět, název, všechno – a bez přílišného přemýšlení jsem sestavil seznam autorů, které jsem chtěl přizvat.

Téměř všichni odpověděli, že se rádi zúčastní.

Ne z přátelství (ačkoli všichni jsou moji přátelé). Ne pro-

to, že by neměli do čeho píchnout nebo toužili po almužně, kterou jsem jim za to mohl nabídnout. Přitahoval je Edward Hopper. Všichni milují jeho dílo, které je oslovuje, a to každého svým osobitým způsobem.

Silná kladná odezva na Hopperovy obrazy není nijak vzácná, v Americe ani ve světě. Ale dospěl jsem k názoru, že obzvláště silná je u čtenářů a spisovatelů – Hopperovo dílo hluboce rezonuje v nás, kdo máme rádi příběhy. Ať už je s oblibou posloucháme, nebo vyprávíme, často býváme současně obdivovateli Edwarda Hoppera.

Ale ne kvůli příběhům, jež jeho obrazy sdělují.

Hopper byl zdrcený, když někdo kritizoval jeho dílo prohlášením, že jsou to ilustrace. Jako každý abstraktní expresionista se zajímal o tvary, barvy a světlo, ne o smysl nebo příběh.

Hopper nebyl ilustrátor ani narativní malíř. Jeho obrazy příběhy nevyprávějí. Naznačují však – mocně a neodolatelně –, že se za nimi nějaké příběhy skrývají a jen čekají, až je někdo prozradí ostatním. Zachycují okamžik v čase, naaranžovaný na plátně – na obraze jsou zjevně schované minulost i budoucnost a naším úkolem je objevit je.

Naši přispěvatelé udělali právě tohle a to, s čím přišli, mě naprosto ohromilo. Tematické antologie obvykle obsahují povídky, které mají příliš mnoho společného, a proto je často vhodnější je jenom tu a tam namátkou otevřít než číst od začátku jednu povídku za druhou.

To však pro tuhle knihu neplatí. Najdeme tu povídky nejrůznějších žánrů, ale i žánrově nijak nezařazené. Některé povstaly přímo z malířova plátna a odvíjí se v nich děj vyplývající z konkrétního obrazu. Jiné se od plátna jenom odrážejí a přinášejí pouze volně inspirované vyprávění. Pokud to dokáží posoudit, mají všechna dílka dva společné jmenovatele: dokonalost a inspiraci Edwardem Hopperem.

Myslím, že se vám budou líbit. A k tomu si ještě můžete prohlédnout krásné obrazy.

Včetně malby *Ráno na Cape Codu* v úvodu knihy, ke které však povídka chybí. I za ní ale je – nebo není? – ukrytý příběh.

Ráno na Cape Codu si totiž vybral jeden přední spisovatel a nadšený obdivovatel Hopperova díla, který přijal pozvání

k účasti na naší antologii, ale poté zjistil, že není schopný povídku dodat. Takové věci se stávají a nikdo je nikomu nevyčítá.

Ale nám tím pádem zbyl jeden obraz. Už jsme si zajistili nezbytné svolení k otištění a uložili jeho sken ve vysokém rozlišení do složky našeho člověka v nakladatelství Pegasus, který nás ochotně upozornil, že tady schází povídka.

Vzpomínám si, jak jsme ho drželi v ruce. „Dobře,“ usoudil náš člověk. „Je to krásný obraz a můžeme ho použít na předsádku.“

„Hm,“ já na to. „Ale není k němu žádná povídka.“

„No a? Ať si každý napíše svou vlastní.“

A tak, milí čtenáři, jsme vám předložili osmnáctý obraz – není podmanivý? Podívejte se na něj, nechte ho na sebe působit. Nemyslíte, že se za ním schovává nějaký příběh? Který čeká, až ho někdo odvypráví...

Vyprávějte ho tedy vy. Ale, ehm, prosím ne mně. Já už tady končím.

Předtím ještě ale pár slov díky. Samozřejmě patří předně Edwardu Hopperovi a všem autorům: bez jeho obrazů a jejich povídek bychom měli jen prázdné stránky a název.

Děkuji Shannah Clarkeové, která zajistila umělecká díla a svolení k jejich reprodukci a tento nevděčný úkol vyřídila zdatně, vynalézavě a s nepolevujícím smyslem pro humor.

Dannymu Barorovi, mému agentovi a příteli, jehož víra a nadšení pro tento projekt nikdy nezakolísaly.

Claiborne Hancockové z Pegasus Books, která rychle pochopila potenciál knihy a spolu s Iris Blasiovou a Marií Fernandezovou ji po celou dobu nadšeně podporovala.

A konečně bych rád poděkoval své manželce Lynne, která mě už přes třicet let podporuje a ví, kdy má říct: „Poslouchej, sedíš u počítače už celou věčnost. Musíš být utahaný. Co kdybys zašel k Whitneymu kouknout se na nějaké obrazy?“

Lawrence Block

MEGAN ABBOTTOVÁ je držitelkou Edgarovy ceny a autorkou osmi románů, mimo jiné *Dare Me*, *The Fever* a zatím posledního *You Will Know Me*. Její povídky se objevily ve sbírkách *Detroit Noir*, *Best American Mystery Stories of 2015* a *Mississippi Noir*. V ČR vyšla její povídka *Buď mám zlomené srdce* v antologii *Nebezpečné ženy*.

Žije v newyorském Queensu.

DÍVČÍ SHOW
The Girlie Show, 1941

DÍVČÍ SHOW

MEGAN ABBOTTOVÁ

Pak ukázala kozy.“
„Neměla ani hvězdičky na bradavkách?“
„Měla je jak dva semaforey.“

Pauline slyší, jak si povídají na verandě. Bud vypráví jejímu manželovi o výletu do New Yorku před pár lety, kdy zašel do Casina de Parcee.

Její manžel neříká skoro nic, zapaluje si jednu od druhé a dohlíží, aby měl Bud pořád v ruce pivo z kovové chladničky opodál.

„Bradavky jako jahody,“ prohlašuje zrovna Bud. „Ale nesundala si tanga. A ani jednu neroztáhla nohy.“

„Fakt?“

„Možná jsi viděl víc než já.“

„Nemám páru, jak to myslíš,“ bručí její manžel a odhazuje zápalku na trávník.

„M-hm.“

Když přichází dovnitř, tváře má temně rudé.

Další den ho zastihne v kuchyni, s nohama na stole.

To je poprvé během čtyř měsíců, co vytáhl skicář. V poslední době se na Pauline mračil, když přicházela ze zaměstnání v reklamní agentuře, obzvláště když měla na sobě ten nový bobří kožich, který jí za tvrdou práci věnoval chlápek ze Schmittova kožešnictví.

Teď ale horečně něco črtá a Pauline ani nedutá a nepřibližuje se k němu. Jsou manželé čtrnáct let a ona přesně ví, co mu vadí i co se mu líbí, co ho zlobí i co ho vzrušuje.

„Je hrozná zima,“ prohodí. Už je to tak dávno, co ji o to požádal, že to Pauline málem považuje za žert.

Potřebuje modelku.

„Stoupni si ke kamnům,“ požádá a vyhrne si rukávy nad lokty. Na předloktí se mu jasně rýsuje žíla.

Pauline přejde ke kamnům a teple, jež se od nich šíří.

Vybavuje se jí vzpomínka, stará bezmála patnáct let. Z nejstudenějšího ledna, jaký zažila. Choulila se u kamínek na vlakovém nádraží, když tu ucítila, jak se jí něco tlačí na záda. Otočila se a uviděla muže s rukama hluboko v kapsách kabátu a s červenými tvářemi.

Cítila jeho osvěžovač dechu a gel na vlasy.

Polekala se, ale byl moc hezký a jí bylo sedmadvacet – v rodném městě byla jediná dívka bez manžela.

O tři měsíce později byli svoji.

Můj dobyvatel, říkala mu s láskou kdysi dávno.

Se skicářem na kolenou čeká, zatímco si Pauline rozepíná domácí oblečení a stahuje punčochy.

Jako poslední se jí k nohám snesou kalhotky.

„Uvidíš všechno, co nechci, abys viděl,“ šeptá chraplavě. Neví, kde se v ní takový hlas bere.

Manželské povinnosti a intimnosti pro ni nikdy nebyly snadné. Svatební noc pro ni byla šok, přestože četla knihu *Ideální manželství: Fyziologie a technika*, dárek od družičky, která byla vdaná už osmnáct měsíců a, jak jí pošeptala v restauraci nad kávou se šlehačkou, tam dole byla „volnější než pneumatika od auta“.

Pauline se v knize nedostala tak daleko, jak měla, nebo nerozuměla dost dobře latinsky, protože vyšlo najevo, že věci, které její manžel dělá nejraději, se popisují až za stránkou dvě stě a potřebné pohyby a zvuky, jež vydával, nenašla v knize vůbec.

Jí se líbily nepředvídatelné okamžiky, často události, jež se staly téměř náhodou, když s ní pohyboval a prsty jí zarýval do ramen tak drsně, že od nich měla otisky jako modré okvětní plátky, které jí připomínaly jisté soukromé

momenty, kdy náhle zabrzdila souprava metra a trhavě se zastavila.

Všechno už je dole, šaty, punčochy, spodnička, podprsenka i kalhotky a Pauline stojí na kuchyňské stoličce. Uvažuje, jestli by jí nějaký vysoký muž nemohl zahlédnout oknem nad kuchyňskými záclonami.

„Otoč se doprava.“

Cítí, jak jí naskakuje husí kůže a žíly pod koleny jí šimrají jako pavouci.

Je jí dvaadváct a už dávno jí nikdo nepožádal, aby se svlékla. (*Zajdeme na oběd?* říká teď pan Schmitt při každém telefonátu, *moc rád bych viděl toho bobra.*)

Otáčí se a vypíná prsa, na která byla vždycky hrdá. Nevytáhlo je žádné dítě a ňadra *nespadla jako dva kynuté koláče*, jak se jí svěřovaly některé známé. Paní Bertrandová, vedoucí telefonní centrály v kanceláři, se jí jednou zeptala, jestli se může jejich prsů dotknout, *jen abych si to připomněla.*

Když teď zahlédla svůj odraz v chromovaném topinkovači, nepatrně se pousmála, ale jen v duchu.

Chce po ní různé pózy, se zvednutými pažemi jako Marlene Dietrichová, s nohama od sebe, boxerský postoj. S rukou v bok jako modelka v obchodním domě, s pokrčenými koleny a dlaněmi na bocích jako maminka, která cukruje na děťátko v kočárku.

„Na co to bude?“ ptá se Pauline nakonec. Bolí ji záda a cítí svaly v celém těle. „Jsem tanečnice, nebo tak něco?“

„Ty nejsi nic,“ odvětí chladně. „Ale ten obraz se bude jmenovat *Irská Venuše.*“

Během prvních let manželství mu pózovala, ale jenom pro díla na objednávku. Pózovala jako žena v domácnosti se zástěrou (*Romantika umírá s gumovými rukavicemi na mytí nádobí!*), kráska v koupeli (*Pět kil navíc změnilo můj život. Hubená holka nemá šanci!*), červnová nevěsta, děvče z pivnice v kožených tyrolských kalhotách. Když nakonec začala nosit pravidelný plat z reklamní agentury, kde sama celé dny kreslila (řady a řady dámských bot, pánských klobou-

ků nebo dětských pyžam), navrhl, že si bude najímat dívky z umělecké školy, ale Pauline odmítla.

„Nebud' tak žárlivá,“ napomenul ji.

„Je to jediná doba, kterou trávíme spolu,“ trvala Pauline jemně na svém.

Pak ale jednou, krátce po svém povýšení, přišla domů z práce pozdě.

Plátno na jeho stojanu bylo roztržené a on byl do čtyř u McCroryho. Když se konečně vrátil, na předních schodech převrhl lahve s mlékem a pod peřinou se pustil do ošklivých věcí, jichž se musela účastnit. Následující den šla k lékaři nechat se uvnitř zašít. Při průchodu turniketem plakala bolestí.

Přisahal, že si nic z toho nepamatuje, ale příští týden si najal dívky z umělecké školy. Měla předkus, ale tvrdil, že to nevdá, protože má pořád zavřenou pusku.

Dnes večer ji kreslil skoro do dvou.

Pauline vychází z koupelny, kde si vyčistila zuby, a vidí, že manžel spí na posteli, s botami na nohou. Většinu noci spává na zasklené verandě.

Rozváže mu tkaničky a opatrně mu stáhne boty i ponožky.

Někdy během noci si svlékne i kalhoty, protože těsně před úsvitem Pauline cítí, jak se jí dotýká jeho holá noha.

„Miláčku,“ šeptá Pauline.

Přisune se k ní na posteli blíž a pera matrace vydávají nepříjemné zvuky. Pauline se k němu pomalu otáčí čelem, ale on se odvrátí. Pauline to cítí, i když má zavřené oči.

Následující večer ji znovu požádá, aby mu stála modelem. Je připravený přejít ze skici na malbu. Když přijde Pauline domů, manžel už má všechno připravené, namíchané barvy a na stojanu natažené nové plátno.

Ještě ji bolí nohy z předešlého večera i z celodenní práce, ale v hrudi cítí vzrušení jako dvě tančící bekyně.

Dá na kamna vařit kávu a přesune stoličku zpátky na místo pod wolframovou lampu u stropu, pokrytou mušinci.

Kreslí ji mnoho hodin. Bolí ji tělo a nohy má ztuhlé

z pracovních bot, ve vzduchu se vznáší výrazná vůně terpentýnu a lněného oleje.

Je tak zaujatý, že mu naskočila rýha od obočí až po bradu.

Zahořel.

„Mohla by ses pohnout sem?“ otáže se a palcem posetým barevnými skvrnami ukáže kam.

Dnes večer je ještě chladněji – šestý večer od chvíle, kdy ji začal malovat. Jednou si spálila bok o kamna a dvakrát stehno, jak se natáčela na vrzající stoličce a kymácela se na podpatcích.

Poprvé jí prsty vyletěly k ústům jako malé holčičce v komiksu nebo jedné z těch žen v kalendářích rozvěšených v Alově servisu, kterým vítr neustále zvedá sukneř a odhaluje podvazky jako černé šípy.

Manžel na ni hledí přes okraj stojanu, ale mlčí.

Pozdě, velice pozdě večer její muž navrhne, aby malování zakončili skleničkou whisky. Pauline moc nepije, ale pomyslí si, že jí to třeba trochu uleví od bolesti.

Vezme její nohy a položí si je do klína. Pauline nejdřív nechápe proč, ale pak se manžel natáhne pro kostku ledu a přiloží ji Pauline ke stehnu, ke dvěma ošklivým popáleninám připomínajícím otevřená ústa.

Ještě později večer v posteli Pauline něco cítí. Jeho prsty se dotýkají okrajů popálenin, jsou studené od ledové konvičky na nočním stolku. A pak opisují čím dál širší kružnice, které se blíží k vnitřní straně stehna a k centru všeho. Pauline pootevře rty a vydechne. Prsty se blíží čím dál víc, tak pomalu...

V tu chvíli se jí před očima zničehonic vynoří výjev, který nedává smysl: žena s trnkově modrýma očima u vedlejší bowlingové dráhy, před několika lety, s rukou nataženou k Pauline – podává jí jasně červenou kouli, prsty s dlouhými nehty zabořené do otvorů. *Ohřála jsem vám ji.*

Další den odejde z práce dřív, se skrývaným úsměvem na rtech. *Bude rád, myslí si. Můžeme začít dřív. Můžeme pracovat celý večer.*

Když těsně po čtvrté vejde do kuchyně, uvidí na stole krabici. Usmívá se, když zvedá lepenkové víko a rozhrnuje papír uvnitř. Jsou to zelené pantoflíčky se zlatými podpatky. Jeden si přitiskne ke tváři. Na dotek je skoro jako satén, ačkoli Pauline ví, že to není možné. Přiložená kartička popisuje barvu jako *absintovou*.

Jsou o dvě čísla menší, ale nezmíní se o tom ani slovem.

„Ty,“ řekne mu, když se manžel vrátí domů, a políbí ho na tvář. „Ty.“ Uvařila mu jeho oblíbené dušené hovězí se spoustou worchesterské omáčky.

Tak zvláště na ni hledí, a tak si Pauline ukáže na nohy a poklepává o sebe kramflíčky.

V obličejí se mu zračí překvapení. Možná jí je chtěl dát, až se vysvlékne ze šatů, myslí si Pauline, a sama pro sebe se rdí.

Toho večera chce skončit brzy. Pořád zírá na pantoflíčky. Nakonec ji poprosí, aby si znovu vzala pracovní boty.

„Máš v nich lepší oblouk lýtek,“ vysvětluje. „O nic jiného nejde.“

Chvíli se snaží, ale nefunguje to.

Tvrdí, že červeň nevypadá dobře. Že ji musí znovu namíchat nebo skočit zítra do obchodu. Nebo by Pauline mohla přinést z práce rumělku.

Pak si oblékne flanelové sako a prohodí, že si jde „popovídat s klukama“, což znamená hrát kostky za řeznictvím.

Před odchodem přikryje plátno stejným starým mušelinem jako vždycky. Pauline se nesmí podívat, dokud není dílo hotové.

Jeho skicář ale leží přímo na kuchyňském stole. Nic ho nezakrývá a manželův zákaz se na něj nevztahuje, a tak ho Pauline otevře a koukne na první náčrt – explozi barev těch speciálních pastelek Dixon, které pro něj ukradla v kanceláři.

Zachycuje ženu na temném jevišti, osvětlenou září reflektoru. V orchestřišti pod ní sedí zády k ní vychrtlý bubeník. V první řadě je vidět několik uhlím načrtnutých mužských siluet s dychtivě zvednutými hlavami jako hladová ptáčata.

Žena je nahá až na tenounký modrý pásek, příliš úzký, než aby se dal nazývat kalhotkami.

Je nahá a předvádí se, její kaštanové mikádo se leskne, má smetanově růžové tělo, plná, pevná ňadra, pozvednuté paže skoro jako pták s roztaženými křídly a za ní vlaje lehounká modrá látka. Nohy ještě nemá dodělané, ale Pauline rozeznává uhlové linky – jsou pokrčené, silné, s jemným přadenem napjaté kůže na levém stehně.

Žena má nakloněnou hlavu a v obličejí výraz, který Pauline poznává, ale nedokáže pojmenovat.

„Páni, to je opravdu něco,“ šeptá si potichu. „Vypadám jako královna.“

Není hloupá. Ví, že musí jít o reakci na Budovo vyprávění o té tanečnici, kterou viděl, s bradavkami jako jahody. Možná by jí to mělo dělat starosti, jako by je to nejspíš dělalo její matce nebo bigotním věřícím u nich doma. Kdysi by jí to možná zarmoutilo. Ale teď ne.

Vede ji to k úvahám o věcech, na které už dlouho nemyslela. Jako třeba když jí bylo sedm nebo osm a hledala v otcově šatníku kartáč na boty. Stoupla si na špičky, sáhla do vrchní zásuvky a nahmatala lesklý povrch fotografie. Vytáhla zásuvku ještě víc a fotka se snesla na zem: retušovaný obrázek mladé ženy objímající dlouhokrku labuť. Dívka byla nahá až na dlouhé zvlněné rudé vlasy, které jí sahaly až po dokonale bílé prsty u nohou. To bylo poprvé, kdy Pauline spatřila nemravný obrázek, a poprvé, kdy se dozvěděla jisté skutečnosti o těle dospělé ženy. Ten červený plamen mezi jejíma nohama.

Matka ji přistihla, jak si fotografii prohlíží, a ušetřila jí dlouhý, předlouhý výprask kartáčem s prasečími štětina-
mi.

Už dávno si na ten obrázek nevzpomněla – uložila ho do šatníku ve své mysli a zavřela zásuvku.

Nazítří se během přestávky na oběd staví v obchodním domě s přepychovými výlohami. Většinou nakupuje u Woolwortha, který vystavuje přípravky proti mozolům a přezky na podvazkové pásy. Někdy, zejména o svátcích, ale chodí sem a obhlíží luxusní skleněné vitríny, zvláště v oddělení kosmetiky se stěnami potaženými růžovým damaškem, kde

prodávají parfémy v barevných lahvičkách a pudřenky jako sněhové koule.

Cestou mezi vitrínami jako třpytivými šperkovnicemi myslí na tu ženu z manželova náčrtu, na její hrdě zvednutou bradu a nohy jako kaly, jen tisíckrát silnější.

Prodavačka za pultem jí ukáže maličkou růžovou lahvičku.

„Úplně s ní mizí čas,“ prohlašuje a krouživými pohyby vtírá tekutinu do Paulininy rukou, dokud je nemá jako teplé hedvábí. Tak asi na dotek působí vnitřní strana kožesinového rukávnicku, představuje si.

O chvíli později, na dámských toaletách ve čtvrtém podlaží, za dřevěnými dveřmi jedné kabinky, se Pauline kroubí a svíjí, dokud se jí nepodaří stáhnout šaty o něco níž.

Pomalů si nanáší kapky vonné emulze na klíční kost, hrudník a ňadra – projíždí mezi nimi dlaní až k bradavkám. Vůně je na ni náhle příliš silná, zatočí se jí hlava. Musí si sednout a napočítat do sta, než vyrazí zpátky do práce.

Pozdě, velice pozdě večer, kdy je nebe za kuchyňským oknem černé jako těr, přestane manžel na chvíli pracovat a zahledí se na ni přes vršek plátna.

„Jak bys to dělala?“ otáže se jí najednou.

Spustí paže, aby si odpočala. „Co jak bych dělala?“

„Kdyby tě takhle viděli chlapi,“ vysvětlí a hlas má napjatý jako strunu. „Opravdu bys stála takhle? Opravdu by ses jim takhle ukazovala?“

Pauline ví, že to nejsou otázky a že nemá odpovídat.

Mlčky tedy sestoupí ze stoličky, z lednice vyndá dvě plechovky piva a otevře je.

Oba lačně pijí a Pauline si opět stoupne na stoličku. Vůně odpoledního parfému je pořád silná a ona ještě nikdy nebyla šťastnější.

Ráno ho najde u kuchyňského stolu s lahvičkou antacidu a ponurým výrazem v očích.

Zírá na stojan uprostřed kuchyně.

„Něco je špatně,“ hučí. „Dřív jsem si toho nevšiml, až teď.“

„Špatně?“ opakuje Pauline.

„Ten obraz,“ pronese a nespouští z něj oči. „Ta žena je celá špatně.“

Ten večer mu nestála modelem, ani následující den.

V sobotu jde její manžel hrát karty do síně veteránů, ale zpět je ještě před půlnocí.

Pauline ho objeví na zasklené verandě, kde rozhazuje po zemi některé ze svých skic. Většinou jde o detaily: půl tuctu jejích nohou, jemná vyboulenina lýtkových svalů od let strávených dojením holštýnek na nedaleké mléčné farmě, když byla mladá.

„Dneska jsem potkal jednoho známýho,“ ozve se její muž, aniž by vzhlédl. „Pracuje ve městě. Prý tě tenhle týden viděl s nějakým chlapem, na obědě v hotelu Barrowman. Prý jste se k sobě docela měli.“

„O tom jsem ti přece říkala,“ odpoví Pauline, snažíc se o klidný tón. „Byl to pracovní oběd. Je to náš nový tiskař.“

Jediným plynulým pohybem jí hřbetem ruky vrazí facku, jako by odpaloval míček.

„Neudrůžeš teplou postel, holka,“ vyrazí ze sebe pak, jen co popadne dech. „A nikdy jsi mi neudělala pořádnou nedělní pečínku.“

Následující den se objeví karafiáty.

Její manžel opět pracuje na obraze, ale tvrdí, že už ji nepotřebuje. Přejde prý nějaká dívka z umělecké školy, která bere pár šupů na hodinu.

V pondělí, těsně po rozbřesku, vstoupí Pauline do kuchyně, oči upřené na plátno, které připomíná ducha, jak je přikryté roztrhaným přehozem.

Plíží se po dlažbě, pak bez zaváhání zvedne přehoz a odhodí ho na podlahu.

Nejdřív si pomyslí, že se něco hrozivě zvrtilo. Vezme zápalky, škrtne a přiblíží plamínek v ranním šeru k plátnu.

Co to je? diví se v duchu.

Vůbec to nevypadá jako ta skica. Ano, na obraze je nahá žena na jevišti. Její póza je stejná, ale zároveň jiná. Všechno je jiné. Atmosféra se změnila.

Místo kaštanového mikáda je tu dlouhá obarvená hříva, tuhá jako paruka. Tělo je křídovější a nohy úplně jiné než na náčrtu. Jsou tenké, vytáhlejší a boky vypadají pohmožděně. Na nohou má lodičky s pásky kolem kotníků a kubánskými podpatky, elektricky modrými, aby ladily se šátkem.

Místo velkých, ale pevných prsou, na něž je Pauline tak hrdá, jsou ňadra téhle dívky spíš malými kuželovitými skalními převisy s křiklavě červenými bradavkami jako špičaté klobouky klaunů.

Ale ten obličej. Právě on je tím, od čeho nedokáže odtrhnout zrak. Zdály je skoro jako šmouha. Když se podívá zblízka, rysy jsou tvrdší, rty namalované výrazně rudou barvou, červeně nalíčené tváře opět jako u cirkusového klauna.

„Ztratil jsem peněženku,“ oznámí jí manžel, když se večer vrátí domů.

Lem jeho levé kapsy visí volně jako u komiksového opilce.

„Kdes byl?“ chce vědět Pauline. Špagety na pánvi jsou studené. „Kdes byl celý den a večer?“

„Hledal jsem práci. Seznámil jsem se s chlápkem, který mu patří Alibi Lounge. Povídal, že bych mu možná mohl namalovat něco na zadní stěnu.“

„Tam jsi ztratil tu peněženku?“ zajímá se Pauline.

„Ne,“ vrtí hlavou a vysvětluje, že to nejspíš bylo, když šel domů podél kolejí. „Jako nějaký tulák.“

Napětí v jeho hlase ji umlčí. Manžel si nalije sklenici mléka a pije ji nad dřezem. Když prochází kolem ní, cítí z něj pach, který se jí vůbec nelíbí. A alkohol to není.

Vidí ho vycházet z trafiky. Netuší, co její manžel dělá přes den ve městě, zvláště bez ukázek své tvorby.

Sama jde právě od tiskaře a potřebuje se vrátit do kanceláře, ale místo toho sleduje manžela směrem na západ.

Není to snadné, všude je plno lidí, klaksony aut houkají a kameloti štekavě vyvolávají.

Ten podnik je malý, z červených cihel a s tmavými okny. *Bradavky jako jahody. Ale nesundala si tanga. A ani jednou*

neroztáhla nohy. Tak to líčil Bud. A významně dodal: *Možná jsi viděl víc než já.*

Pauline s prázdnou hlavou pozoruje, jak její muž vchází dovnitř.

Dvoumetrový plakát na ni křičí: *Přímo ze Západu: Burleska bratrů Rondellových! Hudební dívčí revue s Perlou Šanghaje! Hadí žena Concha! Vystoupení celý den!*

A pod tím transparent: *Úterý: Vystoupení Irské Venuše!*

S kresbou rusovlasé krásky vynořující se z lastury.

Pauline stojí ve vedlejší ulici mimo davy lidí, vykouří dvě cigarety a přemýšlí.

U pokladny postává vysoký muž. Možná se dívá na ni.

Pauline se od něj odvrátí ve chvíli, kdy na ni zavolá: *Hej, krasavice!*

„Nemáte oheň?“ ozve se za ní hlas a Pauline se otočí. Z opačného konce uličky, ode dveří do zákulisí, k ní kráčí žena. Na jejích pohybech, bledých pažích, hubených nohách a jasně modrých botách je jí něco povědomého.

„Neznám vás?“ vyklouzne Pauline z úst.

Žena si jedním prstem s nalakovaným nehtem zvedne krempu klobouku a nakloní se k zapalovači.

Tmavě zrzavé vlasy, na obraze tak nevkusné, ve skutečnosti svěže září. A její obličej vůbec nevypadá jako uhlová šmouha, je jasný, plný života.

„Irská Venuše?“ nadhodí Pauline.

Žena se usmívá. „Můžete mi říkat Mae.“

Vysoký chlapík od pokladny teď stojí na kraji uličky a hledí na ně.

„Ten muž...“, začne Pauline.

Mae přikývne. „Je to mizera. Jednou večer mě popadl tak tvrdě, že jsem měla dva týdny modřiny.“

Vykročí směrem k němu. „Vidím vás, pane McGrewe,“ křikne na něj s dlaněmi přiloženými k ústům. „Nechte si ho v kalhotách. Jestli zavolám Wadea, nebudete moct hýbat ani jazykem.“

Oslovený zbledne a rychle se sune pryč, jako krab.

„Kdo je Wade?“

Mae ji odvede k ústí uličky a ukáže na dva, ne, tři malinké bílé kousky na zemi. Perly?

Pauline se podívá pozorněji. Vzpomíná si, že něco podobného viděla na boxerském zápase. Ten bledý boxer střední váhy měl ústa jako rudou fontánou a jeho zuby poletovaly po ringu.

Klekně si. Teď poznává, že jeden z těch bílých kousíčků je ve skutečnosti stolička.

„Nosí v ponožkách kleště,“ vysvětlí Mae.

Pauline uvažuje, kde se to ocitla.

Muž se vrací k ústí uličky.

„Wade!“ zavolá Mae do otevřených dveří podniku.

„Wade, Bingo Boy je zpátky.“

Pauline na ni zírá.

„Možná byste měla jít dál,“ říká Mae.

Zákulisí je silně cítit kouřem, starou kávou a kyselým zelím.

„Greta si ho dělá každý den,“ objasní Mae a mrkne na ni. „Bez zelí nedá ani ránu.“

Pauline ji skoro neslyší přes dunění bubny a jekot zpoza vysoké opony, brokátové, a tak vyhlazené časem, že vypadá, jako by se jí měla pod prsty rozpadnout.

Rychle se proplétají kolem řady pruhovaných stolků se zrcadly, síťovaného oblečení sušícího se na radiátorech, kelímků od kávy naskládaných do sebe, poskvřených ubrousků s přízračnými zbytky namalovaných obličejů poházených po skládacích židlích.

V jednom výklenku nějaká dívka ve zlatém kimonu roztírá obsah lahvičky na nahou, sto osmdesát centimetrů vysokou blondýnu a během vteřin promění její kůži z brunátné a žilkované v saténovou.

V jiném výklenku Pauline vidí dvě dlouhonohé slečny se stejně načesanými blond vlnami, jak si rovnají zelená pera na kostýmech.

„Přijela Maeina mamka a chce ji odvézt zpátky do Kansasu,“ šeptá jedna s pohledem na Pauline. „Zase jí chce nacpat do rozkroku trochu náboženství.“

Pauline otevře pusku, aby něco odpověděla, ale Mae ji táhne kolem nich. „Nechte je být. Stačí se na ty dvě drbny koukat a můžete chytit zánět dásní.“

* * *

Přicházejí do maličké soukromé šatny se dvěma zrcadly a vzduchem tak ztěžklým pudrem, líčidly a parfémem, že Pauline skoro nemůže dýchat.

„Pojďte,“ zve ji Mae a ukáže na židli. „Cleo zase kousnul had, takže jsem tu dneska sama.“

Pauline si sedne a trochu se nadechne. Uvažuje, co tu vlastně dělá. Z jeviště se ozývá kvílení pozounu a Pauline se najednou bojí, že se rozpláče. Sevře ruce u boků v pěst a obrní se. Nesmí plakat.

Mae na ni hledí a zřejmě jí všechno došlo.

V jemnějším světle zrcadel lemovaných žárovkami jsou její vlasy ještě krásnější, zlatě tečkované. A když se předkloní, aby si zula lodičky na středně vysokém podpatku, umazané od pouličního prachu, Pauline si mimoděk všimne jejích nohou, jež vypadají jako napjatý satén.

„Takže. Špehovala jste manžela.“

Pauline mlčí. Zrak jí padne na střevíčky na podlaze vedle Mae. Pořád jsou v krabici. Pauline ví, jak budou vypadat, ještě než se skloní a odhrne papír. Absintově zelené.

„Ach,“ hlesne Mae, sledujíc Paulinin pohled. „To je on, co?“

Pauline přikývne.

„Tenhle Romeo sem chodí pravidelně. Dal mi tohle.“ Mae hodí hlavou k velké bonboniéře ve tvaru srdce položené na kraji sousedního stolku.

Pauline znovu pokývne, zvedne bonboniéru a prohlédne si ji. Diví se, že nic hlubšího necítí. Už se jí nechce plakat. Děje se něco jiného.

„Jestli vás to potěší,“ pronáší právě Mae, „nikam se nedostal.“

„To je v pořádku,“ odpoví Pauline a roztržitě hladí srdcovitou krabici.

„Přesunul se ke Cleo. Ta je na hady zvyklá.“

Pauline přejíždí prstem po bonboniéře a nedokáže ze sebe vypravit ani hlásku. Uši jí vyplňuje dunění bubnů. Bum-c-bum.

Mae se na ni dívá a trochu kroutí rty, pak se otočí k zrcadlu a začíná si malovat obličej. Bere si namodrale červenou růž, noří do ní prst a roztírá si ji po tvářích, které rázem vypadají, jako by vzplály.

„Poslyšte,“ ozve se a prstem s rudým nehtem ukáže na bonboniéru, „podala byste mi jeden? Padám hladý.“

Pauline si položí krabici do klína. *Krémové bonbony madame Couové*. Vnitřek je vyložený korálovým saténem a Pauline vidí tucet bonbonů – zářivých koulí, jasně růžových, leskle bílých, zlatavých a sypaných.

„Taky si vezměte,“ nabízí Mae. „Vy první, zlato.“

Bonbony se přímo rozpouštějí na jazyku.

Trpytivý višňový džem, lahodná krémová náplň, nugát jako mořská pěna a voňavé likéry – mandlový, hořký pomerančový, jemný meruňkový.

Naklánějí se k sobě, zubí se jako dvě děvčata v kostele a jedí každá dva bonbony a potom dva další. Pauline ještě nikdy nic takového neochutnala.

„Když mi bylo sedm, jedna holka mě přistihla, jak v obchodě krađu krabici nugátových bonbonů,“ svěřuje se Pauline. Nikomu o tom ještě nevyprávěla. „Slíbila, že to na mě nepoví, když se s ní rozdělím.“

Vzpomíná si na pihovatou dívku s odřenými koleny. Schovaly se za vystavené pletené zboží a snědly celou krabici. Papírky cpaly do trepek. Vystavené zboží kolem nich, tolik bonbonů – bylo to sladké a kouzelné.

Mae si olízne ukazováček a palec a usmívá se. „Když se podělíš o problém, zmenšíš ho na polovinu.“

Pauline se zubí.

„Dej si ještě bonbon,“ vyzve ji Mae a zvedne k ní krabici.

Sladkost ji opíjí a ona na všechno zapomíná. Možná je to rumem a likéry v bonbonech, nebo za to může Mae, s pěkně tvarovanými bílými nohama položenými v Paulinině klíně a hlavou zvrácenou směchem. Její ústa jsou tak rudá a svůdná jako jeden z těch třešňových bonbonů.

„Mae,“ pronese Pauline, „pomůžeš mi s něčím?“

Mae se na ni zahledí a přikývne. „Jasně.“

„Můžeš se dostat do maléru.“

„Jako bych v něm už nebyla.“

Obě se řehtají.

„Vem si ještě jeden,“ pobízí ji Mae. „Nebo dva.“

* * *

Svléknout se je snadné. Snadnější než v kuchyni před jeho očima.

Měla by jí být zima, když má šaty shrnuté u nohou, ale není.

Pauline si opírá nohu o stolec a Mae jí vyhrnuje punčochu.

„První trik, který jsem se naučila,“ objasní. Vnoří dva prsty do kelímku s růží, předklání se a natře Pauline obě bradavky. „Tohle zbožňují.“

Pauline polyká bonbon.

„No nejsi rozkošná?“ culí se Mae a pořádně roztírá růž do dvou maličkých růžiček. „Krutíš se jako norek.“

V Pauline to vyvolává teplý, příjemný pocit jako ty bonbony, které možná ležely příliš dlouho pod světly.

Mae ukáže k nerovnému zrcadlu s krémovým otiskem v rohu.

Pauline vezme svá namalovaná ňadra do dlaní, hledí na sebe a usmívá se.

Kostým tvoří jen jemný pásek modré sítky pošité penízky mezi nohama. Jen taktak ji zakrývá.

„Olemovala bych ti to plyšem,“ šeptá Mae a urovnává penízky, aby pěkně ležely, „ale na to nemáme čas.“

Pauline pozoruje Maeiny ruce s rudými nehty, její prsty, které jí upravují penízky kolem boků i v rozkroku.

Na vteřinu ze záhadného důvodu nemůže dýchat.

„A budeš potřebovat ještě tohle, jestli nechceš skončit v policejním antonu,“ upozorní ji Mae. Přehodí Pauline přes ramena plášť s pavími pery a zaváže jí ho pod krkem.

Vzhledne k ní, pomalu se usměje a zamrká.

Stojí v chladné tmě vedle jeviště. Hudba je tak hlasitá, až se Pauline v absintově zelených střevíčkách třesou nohy.

Mae vyhlíží zpoza opony.

„Je tam ještě?“ chce vědět Pauline.

Mae kývne. „Mluvila jsem s chlápky v orchestřišti. Dají ti patnáct vteřin. Kdyby to bylo delší, ředitel se nejspíš probeře z dřímoty a vyhodí tě.“

„Dobře,“ souhlasí Pauline, ačkoli Mae pořádně nerozu-

mí. Ví jen, že má celé tělo napjaté jako pružinu připravenou se vymrštit.

„Už jsi nahatá, tak se jenom promenuj jako balerína, jasný?“

Pauline přikyvuje.

„Párkrát zahoupej boky, jednou nebo dvakrát vykopni nohu. A tohle si nech na sobě,“ šeptá Mae a přitahuje Pauline plášť k rozechvělým ramenům, „jinak ti poldové napaří dvanáct dolarů pokuty.“

Pauline vyjde na jeviště, které není větší než boxerský ring.

Udělá pár kroků – ještě nikdy si nepřipadala víc nahá.

„Pokračuj, krásko,“ sykne Mae z boku jeviště.

Světla jsou žhavější, než si kdy představovala, a přes oblaka kouře nevidí žádné *úchyly*, jak je nazvala Mae (*úchylové jenom chtějí čumět na buchtý*).

Najednou hudba zesílí, reflektor se zaměří na ni a ona se vidí.

Než se stačí vzpamatovat, dává se do pohybu, její stehna se o sebe otírají, pera ji šimrají na krku, na pažích i bocích.

Vykračuje za kvílení trubek, povolí si stuhý plášť a vypne řadra.

Její tělo se třpytí a bradavky má rudé jako růže.

Bradu drží vzhůru, její kůže je žhavá a nádherná.

Doléhá k ní hvizd, halekání, nadšený smích a radostný halas.

Její oči si zvykají na přítmí – vidí muže, většinou jako skvrny, ale jsou tam.

Tamhle je, pomyslí si. A ano, opravdu je tam, v první řadě za tím bubeníkem s vpadlými tvářemi a v košili, přesně jako na tom obraze.

Je brunátný v obličejí, má vytřeštěné oči a volá na ni jménem, nejdřív hlasitě a pak ještě hlasitěji.

Pauline, co to...

Vyskočí ze židle.

Pauline!

Pozoun se vysouvá jako prak a Pauline se otáčí, do rytmu hudby kráčí po jevišti zpátky, s uvolněným pláštěm, který za ní vlaje jako motýlí křídla v letu.

Přejíždí očima po muži v první řadě, který něco tropí

pod pytlíkem sladkostí – vzápětí jí odhaluje, co to dělá, ukáže se jí, masitý ranec trčící z rozepnutých kalhot.

Už skoro na konci jeviště Pauline klidně, s chladným úsměvem přihlíží, jak její manžel drapne toho chlapa a natrhne mu límeček košile.

Během vteřiny se na oba vrhá obr v košili a zvedne jejího muže do vzduchu jako kapesník. Manžel se hrouťí.

Wade, pomyslí si Pauline. *Ach, bože.*

Dospěje k okraji opony, hudba mívá k radostnému finále. Pauline se otáčí, naposledy zavrtí boky, vykopne nohu a odchází do zákulisí.

Pauline s dosud rozpáleným tělem prochází zákulisím kolem té vysoké blondýny, která vklouzne na jeviště ve vikinské čelence s rozhoupanými střapci.

„Wade dělá pořádek,“ poznamená jedna z dívek se zelenými pery a otevře dveře do postranní uličky. „Pojďte na představení zadarmo.“

Pauline přistoupí blíž, nahlíží přes dívčinu světlou hlavu a sleduje, jak se obr v košili široce rozmachuje, načech ušetřdí jejímu muži ránu pěstí přímo na bradu.

Když vidí manželův malý, zlostný obličej, je jí ho líto.

Všimne si jí. „Pauline,“ křičí. „Pauline, cos mi to provedla?“

Ale to už se Pauline vzdaluje ode dveří. Přitom vytrhne té dívce jedno pero.

Pomalou, s klapáním střevíčků, kráčí zákulisím k růžové záři Maeiny šatny.

Dveře jsou pootevřené a ona vidí dlouhou, čerstvě napudrovanou paži a slyší tu jemnou krásku s ohnivými vlasy, jak volá její jméno.

Pauline vejde dovnitř a zavře za sebou.